

Arrest

nr. 51 546 van 24 november 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 3 september 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 24 augustus 2010 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 oktober 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CILINGIR, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, dient op 8 februari 2010 een asielaanvraag in. Deze resulteert in een beslissing van de adjunct-Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 april 2010 die de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigert. Deze beslissing wordt diezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis gegeven bij aangetekend schrijven.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen komt in zijn arrest nr. 46 546 van 20 juli 2010 tot hetzelfde besluit.

Op 24 augustus 2010 geeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit vormt de bestreden beslissing, die luidt:

"In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan de persoon die verklaart te heten (R. A.) (...) en van nationaliteit te zijn : Servië

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 20 juli 2010 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene /s niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 15 (vijftien) dagen."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering wegens gebrek aan belang op.

Zij stelt dat een nietigverklaring de verzoekende partij geen voordeel kan geven omdat dit geen wijziging toebrengt aan haar illegaal verblijf. Voorts wijst zij op de gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde ambtenaar van de staatssecretaris beschikt in toepassing van artikel 75, §2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

2.2. Ter terechtzitting stelt de verzoekende partij het dossier niet te kennen.

2.3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur.

Zij verwijt de bestreden beslissing geen motivering te hebben en niet te hebben onderzocht of de verzoekende partij aanspraak kon maken op een vluchtelingenstatus. Evenmin werd er een zorgvuldig onderzoek gevoerd.

Zij verwoordt haar middel als volgt:

"Vastgesteld dient te worden dat de bestreden beslissing dd. 24.08.2010 geen enkel vorm van enige motivering bevatten, dat de beslissing aldus de materiële en de formele motiveringsplicht schendt. Dat daarnaast niet werd onderzocht of verzoekster aanspraak kon maken op het statuut van vluchteling in de zin van het Verdrag van Genève, dat dit een schending uitmaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De materiële motiveringsplicht vereist een beslissing op grond van deugdelijke motieven. Deze vereiste impliceert dat de aangehaalde motieven een juridisch en feitelijk juiste grondslag moeten hebben. Alleen zo kan een motivering afdoende zijn, m.n. duidelijk, concreet, nauwkeurig, draagkrachtig, waarheidsgetrouw en gestaafd door de onderliggende stukken.

De asielaanvraag van verzoekende partij werd ook niet met de nodige zorgvuldigheid onderzocht. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat bij de voorbereiding en bij het nemen van een overheidsbesluit alle relevante factoren en omstandigheden worden afgewogen.

In casu missen de motieven van de bestreden beslissing feitelijke grondslag en werd bij het nemen van de beslissing niet met alle gegevens rekening gehouden. Immers, er wordt geen motivering van de weigeringsbeslissing aangebracht.

De asielaanvraag van verzoekende partij werd dus ook niet met de nodige zorgvuldigheid onderzocht. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat bij de voorbereiding en bij het nemen van een overheidsbesluit alle relevante factoren en omstandigheden worden afgewogen.

Het asielrelaas van verzoekster wordt niet getoetst aan de criteria van de Vluchtelingenconventie, wat een schending uitmaakt van zowel materiële als formele motiveringsplicht.

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat de motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.3.2. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekster bij haar verzoekschrift een brief toevoegt van 24 augustus 2010 die naar de bestreden beslissing verwijst en opmerkt *"Hierbij deel ik U mee dat het CGVS/RVV U de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd. (...)"*

In de mate dat verzoekster beroep aantekent tegen *"de beslissing van 24.08.2010 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus"* (verzoekschrift pagina 1) zijn het beroep tot nietigverklaring en de vordering tot schorsing onontvankelijk. Uit de bewoordingen van de brief van 24 augustus 2010 blijkt dat de bestreden beslissing enkel het gegeven bevel om het grondgebied te verlaten is en niet de weigering van de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus zoals eerder beslist door de adjunct-Commissaris-generaal en nadien in beroep door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De beslissing van de adjunct-Commissaris-generaal is het voorwerp geweest van het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat leidde tot het arrest nummer 46 546 van 20 juli 2010. De brief van 24 augustus 2010 waarbij de bestreden beslissing wordt overgemaakt bevat een loutere verwijzing naar de eerder genomen beslissing van de adjunct-Commissaris-generaal.

2.3.3. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen luidt als volgt:

"Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13 quinquies betekend."

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat bij beslissing van 21 april 2010 van de adjunct-Commissaris-generaal de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd werden. De verzoekende partij stelde tegen desbetreffende beslissing beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 20 juli 2010 met nummer 46 546 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zowel de toekenning van de vluchtelingenstatus als van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag het bestuur niet anders dan in uitvoering van artikel 75, § 2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoekende partij noch als vluchteling heeft erkend, noch de subsidiaire beschermingsstatus heeft toegekend, bevel te geven om het grondgebied te verlaten. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij geen nut opleveren.

De exceptie van de verwerende partij is in de aangegeven mate gegrond.

2.3.4. Het betoog van de verzoekende partij waarbij ze een vermeende schending aanvoert van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht doet hieraan geen afbreuk.

Vooreerst is het bestuur er niet toe gehouden te onderzoeken of de verzoekende partij aanspraak kan maken op de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus omdat de adjunct-Commissaris-generaal het onderzoek heeft gevoerd en een beslissing nam op 21 april 2010 en de verzoekende partij niet aantoonde dat zij een nieuwe asielaanvraag heeft ingediend. De grief berust op een verkeerde lezing van de brief van 24 augustus 2010 die het bevel om het grondgebied te verlaten begeleidt.

Voorts geeft de verzoekende partij theoretische beschouwingen over de door haar aangehaalde rechts-regels zonder in concreto aan te tonen op welke wijze deze bepalingen geschonden zouden kunnen zijn.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing de juridische grondslag weergeeft door te verwijzen naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, motief gedragen door de feitelijke vaststelling dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Dit motief vindt steun in het administratief dossier en wordt niet weerlegd.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, dat stelt dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing, wat in casu het geval is.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164 171 en 27 juni 2007, nr. 172 821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105 103).

Uit het bovenstaande blijkt dat de verwerende partij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld.

Uit de bespreking hierboven blijkt dat de bestreden beslissing werd genomen in overeenstemming met de motiveringsplicht, aangezien zij de feitelijke en juridische overwegingen vermeldt die eraan ten grondslag liggen. De motivering kan de beslissing dragen en is bijgevolg deugdelijk en afdoende. De beslissing werd zorgvuldig voorbereid en is gesteund op een correcte feitenvinding. Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden. De verzoekende partij slaagt er bijgevolg niet in aan te tonen dat de bestreden beslissing onwettig is.

Haar betoog doet geen afbreuk aan hetgeen is vastgesteld onder punt 2.3.3.

Het beroep is onontvankelijk.

3.Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig november tweeduizend en tien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN